

Predikan 2023 03 12, Tredje söndagen i fastan

Kampen mot ondskan är rubriken i Evangelieboken.

Evangelietexten är Markus 9:14-32 som behöver förstås utifrån sin närkontext, och utifrån påskens händelser: från död till liv.

Psalmer som känns rätt i sammanhanget:

137 Den kärlek du till världen bar

738 Herre, du vandrar försoningens väg

394 Kläd dig, själ, i högtidskläder

39 Jesus från Nasaret går här fram än som i gången tid

282 Bar du min börda, led du min nöd

303 Det finns en väg till himmelen, en väg till Guds Jerusalem

PREDIKAN

Förr i världen fanns det något som hette Förhör på Konfirmationen – alltså att prästen ställde frågor om Bibeln, Jesus och kyrkan och tron. Sedan, försiktigt från slutet av 70-talet och alltmer på 80-talet blev detta förändrat och redovisningarna gjorde sitt inträde. Konfirmanderna engagerade sig i att dramatisera Bibelns texter, oftast liknelser för föräldrar, släktingar och vänner. Det vanligaste var att konfirmanderna spelade upp Liknelsen om den barmhärtige samariern, eller som man länge sade: samariten.

Berättelsen var dramatisk, med en ensam människa som färdades mitt i livet, i farligt landskap mellan två städer, mellan födelse och död, och sedan om kriminella, eller rövare som de kallades förr, som överföll, stal hans ägodelar och slog honom, och sedan de två yrkesgrupper, med högt religiöst och samhälleligt anseende som bara gick förbi – medan just samariern som inte tillhörde de respekterades skara var den som stannade, hjälpte och bar den överfallne och ombesörjde att den överfallne mannen skulle få vård, och lovade att komma tillbaka (som Guds förhållande till mänskligheten i Jesus Kristus, då och därför nu och när allt och alla blir allt i Gud.)

För några år sedan på ett konfirmationsläger skulle vi förbereda redovisningen på konfirmationsgudstjänsten.

Men, just på detta konfirmandläger var det ingen som föreslog den här berättelsen – och av samtalet framgick att de hade sett den berättelsen dramatiseras så många gånger – för de hade varit på sina äldre syskons konfirmationer och på kompisars konfirmationer. De ville ha något nytt, något spännande, något "svårt", som en av dem uttryckte det.

– Ja, men ta då förmiddagen på er för att läsa genom Lukas evangelium, och se vilken liknelse ni vill ha.

– Måste det vara en liknelse – kan det inte få vara något som har hänt?

– Jovisst, klart det kan svarade jag, ta t ex något i Markus evangelium.

Tre dagar senare var det konfirmation och alla var klädda i högtidskläder, och redovisningen var helt fantastisk. Konfirmanderna hade bestämt sig för att inte försöka sy ihop berättelsen och få allt att landa i en moralisk och avskalad poäng utan istället låta den stå där öppen för alla i kyrkan att själva leva sig in i, med sina frågor och utan pekpinnar, eller förenklingar eller godhetspraktighet.

Den första scenen var stillsam och molnsk, och man hörde bara några röster – det var när några av lärjungarna och Jesus var upp på ett berg och lärjungarna fick uppleva Guds röst, rösten som sade att Jesus var Guds älskade son. Orden från Härlighetens berg (Markus 9:2-8) riktigt ekade i kyrkan: Detta är min älskade son. Lyssna på honom. (Och temat förälder-barn skulle snart fortsätta i nästa scen).

Den andra scenen visade tumultet på marken vid bergets fot. Massa konfirmander stimmade och andra konfirmander försökte lugna situationen som påverkade alla i kyrkan. Och det var tydligt att något höll på att hända, att det var oro, ovisshet, konflikt och omsorg i luften. Så kommer Jesus med sina berglärjungar in bland de andra lärjungarna i folkhoppen, och dialogen är spikrak:

– Vad händer, varför botar ni inte pojken?

– Vi kan inte, vi har försökt.

Tredje scenen är sparsmakad, Jesus och den förtvivlade pappan pratar om barnets sjukdom. Jesus ställer korta frågor om sjukdomsförloppet, och sedan botar han pojken genom att säga till sjukdomen att lämna pojken, som efter en stund blir upprest, ja uppväckt från något som liknar döden och sömn, av Jesus.

Fjärde scenen, på kvällen, runt en lägereld. Jesus och lärjungarna, som är helt upprymda över det som hänt på berget, hänt med pojken och av Jesu ord om vad

som nu väntar i Jerusalem, och som därför, för att fokusera, låter allt detta samlas upp i frågan till Jesus varför de själva inte lyckades med det han kunde.

Och hela konfirmationsredovisningen avslutas med att Jesus vänder sig ut mot alla oss i kyrkan och säger, som en förklaring, ett löfte och en uppmaning:

– Vissa saker, går bara att lösa med bön, och med fasta – alltså att man avstår från det som binder människan i sig själv, och binder människan ned mot marken. Det gäller ju att lyfta blicken ur sig själv, mot bergen och ta till sig orden som Gud också säger till var och en av oss: Jag älskar dig – lyssna på varandra!

Det blev alldeles tyst i kyrkan, en stund för egen, men ändå på något sätt gemensam, eftertänksamhet.

Sådant allvarligt konfa-redovisnings-spel hade väl ingen varit med om förut – och konfirmanderna hade verkligen jobbat med detta själva. Och i varje scen hade det varit olika konfirmander som spelat Jesus-rollen.

Eller som en konfirmand sade efteråt när de vita kåporna fladdrade i vinden på kyrkbacken innan vi skulle ner i vardagen och gå där igen:

– Jesus är liksom mer än bara en, Jesus känns som många, som något inom oss alla, som bara behöver mogna fram, (eller ta eld och få fart) så vi fortsätter på försoningens och kärlekens väg.

(Och tänkte jag som alldeles ofta blir pekpinnig, det är ingen tillfällighet att just den här berättelsen om hur Jesus botar en pojke med en stum ande föregås och avslutas med att Jesus ger sin första respektive andra Lidandeförutsägelse, och att ingen riktigt förstår vad han menar. Och det är ingen tillfällighet att Elias ord i dagens gammaltestamentliga läsning ur Kungaboken 18 behövs som ett riktmärke – ett relevant ord nu i avtalstider – inte bara för gudsfrågan utan också till varje människa som har fått resurser: "...har väl sitt att sköta...kan ha gått avsides eller ute i något ärende...kanske sover och måste vakna först!")

Amen